

Reizen tijdens de pandemie

John W.A. Rossen

Begin 2020 verliet ik de academie en maakte ik de sprong naar het bedrijfsleven. Van een afstand volgde ik de perikelen rondom de coronaviruspandemie, het virus waar ik in 1996 op promoveerde aan de faculteit Diergeneeskunde van de Universiteit Utrecht. Mijn promotor, wijlen prof. dr. M.C. Horzinek, zal regelmatig hebben moeten glimlachen bij wat er gebeurde. Ineens bleek iedereen verstand te hebben van dit virus en de te nemen maatregelen. Leken (voor het gemak schaar ik hier ook de politici onder), (medisch) moleculair biologen, epidemiologen, artsen-microbioloog, dierenartsen en specialisten infectieziekten, velen wilden hun zegje doen op sociale media en in de krant, maar het liefst op radio en tv. Het lukte me niet altijd om me te onthouden van commentaar en ik nam waar dat we binnen microbiologisch Nederland in ieder geval niet op één lijn staan.

Werkend voor een Amerikaans bedrijf was ik een van de ‘gelukkigen’ die tijdens de pandemie konden blijven reizen. Gedurende de laatste twee jaar reisde ik naar België, Duitsland, Zweden, Portugal en de Verenigde Staten (VS). Ik voerde gesprekken met personeel van trein en luchtvaart. Wat mensen al niet verzinnen om toch vooral dat mondkapje maar niet op te moeten doen. Een conducteur vertelde me dat je net zo lang met één zakje chocoladenootjes kunt doen als de tijd die het kost om een treinreis van Schiphol naar Groningen te maken. En natuurlijk al die tijd geen mondkapje op, want “je bent aan het eten”. Raar woord trouwens “mondkapje” – mijn Amerikaanse vrienden vonden dat ook en spraken liever over een ‘face-mask’, waarna ik dan maar weer uitlegde dat dit iets is wat een schoonheidsspecialist bij je aanbrengt. Erg verwarrend. In de meer dan tien keer dat ik in de VS was gebeurde daar overigens ook van alles. Naast de heisa rondom de verkiezingen van de Amerikaanse president en de bestorming van het Capitool (al die keren was ik in de VS), had ook daar iedereen een mening over de pandemie. En dan was er natuurlijk het testen om er zeker van te zijn dat je niet coronaviruspositief was bij het instappen in het vliegtuig. Vaak werd mijn negatieve testbewijs niet gecontroleerd op de luchthavens – kennelijk was iedereen blij een reiziger te zien. Ik herinner me in een Boeing 747-400 te hebben gevlogen met maar 35 passagiers. De keren

dat ik me in de VS liet testen mocht ik zelf mijn nasofaryngeale wattenstok inbrengen. Mijn grootste angst was dat ik positief zou testen en niet terug naar huis kon, dus erg mijn best om de wattenstok diep af te nemen deed ik niet (inderdaad, niet verantwoord en egoïstisch). Mijn meest angstige moment was aan het begin van de pandemie. Vlak voor het vliegveld van Salt Lake City maakte de Uber-driver een rare zwieper. We stapten uit, maar er bleek niets met de auto aan de hand te zijn. Eenmaal binnen in de vertrekhal was het chaos. Ik stond een uur voor de (gesloten) security toen het hele gebouw begon te trillen en te bewegen. Coronavirus of niet, iedereen begon te rennen, mondkapje op de enkels, en maakte dat hij of zij buiten kwam. Daar vergat men vervolgens de 1 meter 80-maatregel te handhaven (in de VS is nu eenmaal alles groter, dus ook de te houden afstand) en viel men elkaar huilend en vol angst in de armen. Velen hadden geen jas aan en dat is in maart in Salt Lake City geen pretje. Dus stond iedereen dicht bij elkaar om warm te blijven. Het bleek een aardbeving te zijn met een kracht van 5,7 op de schaal van Richter. Hoewel aardbevingen op zichzelf niet overdraagbaar zijn, is de daarmee gepaard angst dat wel. Daar helpt geen 1,5 meter of mondkapje tegen. Ik kan me niet herinneren ooit zo blij te zijn geweest als toen ik – uiteindelijk twee dagen later dan gepland – mijn vrouw en jongens in de armen kon sluiten. Voor even waren het gevaar en de zorgen rondom de pandemie verdwenen en besefte ik pas echt hoe kwetsbaar en waardevol het leven is.

De pen van deze *Transmissieroute* geef ik door aan Sylvia Debast.

Isala, Laboratorium voor Medische Microbiologie en Infectieziekten (LMMI), Zwolle, prof. dr. J.W.A. (John) Rossen, medisch moleculair microbioloog. University of Utah School of Medicine, Salt Lake City, Utah, USA, Department of Pathology, Adjunct Professor. Universitair Medisch Centrum Groningen, Groningen, afdeling Medische Microbiologie en Infectiepreventie, adjunct-hoogleraar.
Correspondentieadres: john.rossen@gmail.com.